

гове! После, ако наистина за нас е било възможно само едно неблагоприятно значение на думите на боговете, разправяй се с боговете, а не с мене.“

„Слушате ли? Нали ви казах?“ извика присмивателно Креон на тълпата, „той се изкубва, както винаги, с хубави речи, ученият господин! Идете си в къщи, вие, лакедемоняни, зер всяка беда си има своя край, па освен туй, ние добихме една хубава реч и едно пълно ведро мъдрост“.

Тук спартанците се изсмяха ядовито и се разотидоха.

* * *

Първата болка бе преминала. Ранените получиха лекуване и сжветжт се сбра пак, за да обмисли върху положението. Мжлчеливи мжже, не много упражнени в мислене, седеха тук и таме и мждруваха. Тегейците бяха пратили пратеници, да кажат на спартанците, че те са готови да пуснат на свобода пленниците, разбира се, срещу един сжответен откуп, за който и без това мжршавото джржавно сжкровище спартанско не можеше да стигне. Трябаше, прочее, пожертвуването на отделни граждани да се иска; особно много трябаше да понесат тия семейства, чиито деца бяха пленени от неприятеля. Тегейските пратеници сами обходиха къщите, оборите, хамбарите и зимниците, сами показаха с жадни погледи на онова, което искаха да отнесат, и изпраздниха цели къщи до голите стени. Вжн чакаха коли, на които се товаряха заграбените неща.

С подавени ядовити сжлзи и малчеливи ги гледаха озлочествените спартанци. Ограбвачите най-сетне си огидоха. Един от тех при разделата изрече: „Няма смисжл с вас да се воюва; вие нямате вече нищо, което би могло да ви се отнеме“.

Той казваше голата истина. При все туй спартанците бяха доволни, че ще си видят наново синовете, които, то се знае, се вжрнаха при своите с изгладняли, измжршавяли, болни и джлбоки посрамени. Тагейците им бяха рекли, че то трябва да гладуват до тогава, докато се еполучи откупа за тях, и че те трябва да пропжждат глада чрез прилежен труд. Суровите победители щяли да ги уморят, ако между тях не бил един ковач, един госто-приятел на Лихаса в Спарта. Чрез тоя Лихасов приятел те получавали от време на време по някой чувал жито, та тжй се спасили от гладна смржт. Азопос било името на ковача.

„Моя знаменит приятел — гостоприемец“, казвал той на пленниците, „ще ми се отплати за това, което аз правя сега за вас и ще ми

заплати честно житото. Вжрху туй не се сжмнявам никак!“

* * *

Сжветжт на Спарта се сжветвã джлго напраздно, как да помогне на озлочестения народ и как да му вжзстанови военната чест. Лихаса го нямаше сега тук, защото петте години на неговата длжжност бяха изминали, и спартанските граждани не бяха го избрали наново. С болка чувствуваха липсата на неговия сжвет, но все не се решаваха да помолят гордия човек за това, откато той бе загубил народното благоволение. Ала трябваше все нящо да се стори, и поради туй, решиха единодушно, да попитат оракула, защо Спарта не можа да победи окаяната Тегеа?

На Лихаса не искаха да вжзложат това; гордият човек трябã сега да види, че има и други обществени люде, които сж способни за това дяло и биха били при туй достойни за сжщето. Избраха Креона. Той се вжрна много кжсно назад, защото Делфийския оракул имаше обичай да дава своите предказания и своите обикновено смжтни отговори най-първо на ония, които заплащаха добре за туй. Който малко или нищо не жертвуваше, можеше да чака, докато бедността бжде погледната от небето — и неговите свещенослужители — благосклонно. Пратеникжт на Спарта се представи най-сетне и сжобщи тайнствено на сжвета предказанието на боговете: Спарта ще победи Тегеа, когато костите на Ореста бждат донесени в града.

Всеобща радост. „Какво ще каже той на туй отгоре?“ бе първата мисжл на господа сжветниците, а тоя „той“ — бе именно Лихас. Един пжлноощник на най-високите джржавни власти веднага отржча и сжобщи на мждреца най-голямата новина. Любопитни бяха, разбира се, всички, как ще разтжлкува той предказанието.

„Какво рече за оракула? Тоя пжт той звучи сжвсем иначе от оня, който ни тласна в беда. Какво лице показã при туй?“

„Той рече, че известието означавало щастие“.

„Ахаа!“

„Че Орест бил дориец, и поради това нему се пада да почива в градã на своя народ, след като той, подир майко-убийството, се е скитал безспокойно насам натам, и е получил вече прощение от богомжстителките. За да намери сянката му най-сетне вечен покой, нуждно е щото тялото му да бжде погребено с достойнство. Тогаз неговата гигантска сила ще бжде невидимо с лакедемоняните и ще ги води кжм победа.“